

Ληδόνου πάγοι, ληδόνου χιόνια,
κι' ἔρχονται τὰ χελιδόνια
γιὰ νὰ κτίσουνε φωλιαίς.

Νάτος... πρόβαλε κι' ὄ κρινός,
καὶ κατέλευκα φορεῖ
ζηλεμένη Παοχαλιᾶ.

Μὰ μὲς' στὸ Παλάτι θρηγός,
πεθαμμένο καρτερεῖ
τὸν χρυσὸ του Βασιληᾶ.

Τώρα πᾶ τὸ περιβόλι
δὲν θὰ δῆς τοῦ Παλατιοῦ,
μήτε τὴν μεγάλη Σχόλη
θὰ γιορτάσης τοῦ Μαρτιοῦ.

* Ἄς' μποροῦσες, Βασιληᾶ, νάκουες γιὰ μιὰ στιγμή
πῶς βογγοῦν θλιμμένα πλήθη
κι' ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τὰ στήθη
πόσοι βγαίνουνε λυγμοί.

* Ἄς' μποροῦσες νὰ κυττάξης τὸν ἀμίλητο τὸν πόνο
γιὰ τὸν ἔαφνικό σου φόνο,
ἄς' μποροῦσες νὰ κυττάξης τὸν λαὸ πῶς κλαίγεται
μὲ μιὰ λύπη, ποῦ μὲ πένα καὶ φωνὴ δὲν λέγεται.

* Ἀγαπημένε Βασιληᾶ, σῆκω ν' ἀνθίς' ἡ χάρις,
σῆκω' στὰ Γιάννενα νὰ πᾶς ὠραίος καββαλάρης.
Ἐλύθη τώρα, Βασιληᾶ, τοῦ γένους ἡ κατάρρα...
σῆκω νὰ πᾶς' στὰ Γιάννενα, ποῦγες γι' αὐτὰ λαχτάρα,
καὶ τὸ παιδί σου' βλόγησες χιλιαὶ φοραὶς καὶ πάλι,
ποῦ τέτοια Νίκη σοῦδωσε, τέτοια χαρὰ μεγάλη.

* Ἦταν καρδιᾶς φτερούγισμα, ματιῶν ἀναλαμπή,
τὰ Γιάννενα, τὰ Γιάννενα τὸν καρτεροῦν ἀκόμα,
κι' ἔλεγε μὲ τὴν ἀνοιξὶ καμαρωτὸς νὰ μπεῖ
καὶ νὰ πατήση τᾶτι του καὶ τῆς Ἡπειροῦ χῶμα.

Καλότυχος, ποῦ πέθανε μὲ μαχητῶν οὐρά,
καλότυχος, ποῦ πέθανε' στοῦ γένους τὴ χαρὰ,
καλότυχος, ποῦ πέθανε μὲ δάφνη στρατιώτου
καὶ πυροβόλα νικητῶν φέρουνε τὸ φέρετρό του.
Καλότυχος ἀληθινά, ποῦ Νίκη στεφανώτρα
τοῦγινε σαβανώτρα.

* Ἄτυχος, ποῦ δὲν ἔζησε θριάμβους νὰ χαρῆ
καὶ νὰ στηθοῦν τριγύρω του τρόπαια καὶ χοροί.

ἄτυχος, ποῦ δὲν ἔζησε τὸ Στέμμα του νὰ βάλῃ
ἐκεῖνος μὲ τὰ χέρια του' στοῦ γυιοῦ του τὸ κεφάλι.

* Ἐνας πολέμου ποταμός, ποῦχει πορφύρας χροῶμα,
ροχθεῖ καὶ λούζει Βασιληᾶ πνεῦμα, ψυχὴ καὶ σῶμα,
καὶ σὲ πελάγη καὶ στεριαὶς κρᾶζει τρανὴ λαλιά :
ὁ Βασιληᾶς μας' πέθανε... ζήτω τοῦ Βασιληᾶ.

Νέος Βασιληᾶς ἐκεῖνος ὁ μεγάλος Κωνσταντῆνος.

Πένθους καὶ χαρᾶς ἡμέρα...
μὲ τὴν Δόξα, μὲ τὸν πόνο
τῆς ὀρφάνιας τοῦ Πατέρα
σ' ἀνεβάζουνε' στὸν Θρόνο.

Νικηφόρος ἀνταυγάει,
κι' ἔπειτ' ἀπὸ τὸν ἀγῶνα
τοῦ Στρατοῦ τὴν δάφνη βγάει
νὰ φορέσης τὴν Κορῶνα.

Κόσμου βουρκομένα μάτια
σὲ κυττάζουν νὰ πατήεις
νέου Θρόνου σκαλοπάτια
Κωνσταντῆνος νικητῆς.

Νὰ τοῦ γένους τὸ καμάρι, νὰ τὸν σπλάγγωνε μας τὸ
[θρέμμα,
βασίλευε μὲ τὴν δάφνη, βασίλευε μὲ τὸ Στέμμα.
Καὶ τὸ τρόπαιο μεγάλο καὶ τὸ ξίφος του χρυσό,
καὶ χρυσήλατ' ἡ Κορῶνα καὶ τὸ φῶς τῆς περισσό.

Βασίλευε τρισόλβιος, καὶ πάντα, Κωνσταντῆνε,
βομοῦς τῆς Νίκης στήνε,
καὶ φροῦρει θεοφροῦρητος τάφος στεφανωμένους,
θήκας προγόνων, ἱερὰ, καὶ τίμα τοῦ γένους.

Τῆς Βασιλείας νὰ γενῆ
ἀπόρθητον τὸ τεῖχος,
καὶ τῆς Κορῶνας ἡ φωνὴ
νᾶναι παιάνος ἴχος.

Βασίλευε τρισόλβιος κρᾶζει τρανὴ λαλιά...
ὁ Βασιληᾶς μας' πέθανε... ζήτω τοῦ Βασιληᾶ.